

F. L. VĚK.
 Obraz z dob našeho národního probuzení.
 NAPSAL ALOIS JIRÁSEK.

Na Kovařka, ano, ráda bych věděla, co a jak. Ale nic nevadí — To stanula s košíkem u dveří zetova pokoje. Postavila však dřív a živě se obrátila ke stolu, když zahlédla, že Tham vstal.

„A ne, počkejte,“ protestovala — „ještě minoutku. Hned to bude.“ Zanesla košík, vrátila se a hned zase ven do kuchyně.

Thamovi se kmitl stín po čele, váhal, sedl však, když ho Pavla mírně požádala a matku omlouvala, aby zůstal, že má jistě nějaké překvapení, však že beztoho již dávno —

V tom zacinčalo sklo, zadrnčely sklenice; do pokoje se hrnula madame Butteau nesoucí na táci sklenice kouřícího se punče i nasekaný, jiskřivý cukr a zlaté citrony —

„Říkejte si, co chcete —“ bránila se již napřed jako by žertem, ale rozhodně — „když je takový mráz, a když — zardělá, i po čele, stavěla táce na stůl — „aby ste si nepopfáli, a tady Pavlinec to bude zvlášť zdravé —“ Thamovi nebyl ten punč vhod, to že stará, když dostala o groš víc, hned musila něco vystrojít, jako by tu Bettynu měla; však že je div, že ještě o ní nezačala —

V duchu tak v ten okamžik zabroukal, ale nezamračil se, neřekl, že to zbytečnost, ano, usmál se, když už byl tak sniřlivě náladý. Paní Butteauová přisedla zase k nim. Pili; když už dosrkovala vonný, horký nápoj, oddechla si, a to že je, to že břeje — Najednou se zarnala, oči před se upřela (zasmušily se jí), povzddechla, teď smutně, ach co pak jim, ale Bettyna chudák, to že ona se doma v koutku zimou klepe, ta že teď zkusí —

Pro lftost umkla. Tham se zamušil a hnedle se mu zas kmitlo, že to snad je všecko nalíceno ...

Ale Pavla se lekla, jak se matka zmínila o Bettyně, to viděl; upokojilo jej to a že zaváděla hned řeč jinam. Paní Butteauová se proto patrně zamrzela. Do jejich hovoru již ani nepromluvíva, za chvíli pak vstala, sklídila sklenice a odnesla je do kuchyně.

Thamovi se uvolnilo; mrak důmnění se rozplynul. Pavlino chování jej zažehnilo. Začal o divadle, co slyšel, že prý kuronský vévoda hledá v Praze nové síly pro své divadlo na Náchodském zámku, hlavně na letní sezonu, že prý Arnoldi (byl i stavovského divadla a dobrý přítel Amlingův) dostal už nabídnutí.

Dvěře z kuchyně se pootevřely, pl. Butteauová se jimi nachýlila do pokoje a volala kvapně, hlasem vzrušeně tlumeným:

„Pavlínko! Pojď sem!“

Pavla vstala, podívala se na Thama, jako by na rozpacích.

„Co pak zas, mamínka —“

„Snad máš pomoct —“ Řekl to důvěřivě. Když Pavla odešla, zamyslil se, že takhle v klidu bez hořkosti by to bylo líp; a nutno zapomenout, nebo vlastně nutno si nepřipomínat; co platno. Pavla že už snad nahlíží —

Z kuchyně se ozvaly hlasy. Vypjal hlavu a naslouchal. Živý hovor — a — co se tam děje, jako by ve pláči někdo mluvil. Že ona stará — Chvilku řekal a když chtěl vstát, k vůli Pavle, vkrčila Pavla sama, vkrčila, zůstala však u dveří, jako by se dál jít o stýchala. Ten ostýchavý zhlédl i v tváři.

„Co je, prosím tě!“ ptal se kvapně.

Stanula před ním vzrušena.

„Ach Bože — to je — ty budeš —“

Ptal se znovu, co se stalo.

„Prosím tě —“ A prosil hlas, prosily oči — „já za to nemohu, věř — Bettyna —“

Zrak se mu rozšířil a v ramenou mu trhlo.

„Co je s ní!“ vyhrkl ostře.

„Příběhla z nenadání —“

„Požalujete ji!“ řekl to prudce, vytýkávě.

„Ne! Já nic nevim, věř. Já za to nemohu, jak jsem řekla.“ Začalo to pevně, přesvědčivě, a jato-

auová upřela na ni dychtivě oči.

„Tak jak —“

„Pojďte do pokoje. Ale také jste mohla, mamínko počkat, den, dva —“

„Abych zmrzla, vid', měla bys pak po starosti,“ vpadla Bettyna, mačkající citron do punče.

„To víš. Ale mohly jste to všechno zkazit, a pak byste to měly — A tak se mu oddávat a prosit ho a chláholit —“ Stáhla obočí. Bylo znát na tváři i na hlasu, jak nechtě se k tomu odhodlala.

„No mlč, Pavlínko, mlč, už je to odbyto,“ konejšila paní Butteauová, „a dobře to dopadlo.“ A hned chutě pobízela: „Tak pojďte, Bettyno, pojďte, udělám ještě skleničku, je tuze dobrý. Pavlínko, také ještě jednu.“ Tvář jí zase zářila. Tu chvíli bylo dobře. A pak se těšila důvěrou, že to zase půjde, když už takhle —

„Pojďte, pojďte!“ pobízela Bettynu, jež vstávala se svého sedadla zvolna, jako by se rozpokořovala.

„Buďte on tam také?“ ptala se.

„A musím ho odprostit?“ Ústně pek jí stáhl koutky slíšených úst.

„Ne, odešel,“ řekla Pavla, vytrhující se ze zamyšlení. „Ale žádný smích, Bettyno, a ne dlouho sedět —“

Paní Butteauová stála již u dveří a vstoupila první s cukránkou a s citrony. Za ní Pavla, poslední Bettyna, stihla, ale pohublejší, v šatech sešlejších, ale pořád zajímavě slíšená. Do pokoje, z něhož jí švagr loni vyhnal, nevstoupala váhavě a nejistě, nýbrž se zrakem v před upřeným, zvědavým i smělým, jako vítězném. —

Tham nevěděl do svého pokoje tak, jak z něho prve vykročil, když se chystal zasednout s Pavlou k večeru. Staré stíny, na chvíli zažehnané, zvedly se jako vyplašené a padly do klidného zjasnění usmířující se duše. Do toho, jež do srdce zadýhalo, studené zaválo, jak uslyšel o Bettyně.

Že sama příběhla, možná. Ale hned se zas vtrálo důmnění, že jí zavolaly, že to všechno nastrojeno, že to nalíhly. Ale snad jen tehdy, jen ona. Připomínal si v paměti všecko o ní, shledával, jak byla nějak nepokojná, jak se obracejala pro dveřích, jako by naslouchala. A do kuchyně tak často chodila, i na dvoře byla. Že prý k vůli tomu loupežníkovi, k vůli Kovařkovi —

Ale na Pavlu nevěděl nic; ani stín na ni nepadl, jak o všem uvažoval. Jestliže si stará pro Bettynu poslala, Pavla o tom asi nevěděla. Lekla se, když matka o ní začala, a hned to zamlouvala. A jak potom přišla, jak ulekaně — A prosila! — Ne, ona ne, tehdy — a — necht; pro dneš — Ale myslil-li dál, ať zkusí —

Vedle hovořily, tlumeně a ne dlouho. Pojednou zašramotily židle, vstávají — Tham sfoukl rychle svíčku, světlak se na kvap a spíchal do postele. Učinil tak náhle, bez rozmyšlení, z opatrnosti i z obavy, aby snad nepřišly, myslil tehdy s Bettynou, se smířovat, sehrát nějakou komedii.

XVI. Na mnoze válečná.

P. Matouš Vrba nepřenášel tuze často v šose svého tmavého kabátu „Dvařtřicet loupežníků“, starých a usmolených, do přízemí domu v rohu Gallasovské zahrady. Byl by tam častěji ehořil, pohrát v karty s Ignácem Ceypkem a pohovořit s ním. Ale právě zima nedala. Panovala dál jako začala před Vánoci, jako mofila Prahu i všecku zemi po Vánocech, v jednu. A únor nebyl lepší.

Ze svého pokoje P. Vrba hrubě nevyšel, ani ne ke sv. Ignáci ani sv. odsloužit. Ani svým pokojem se tuze netoulal, a do druhého, někdy faráře Hejny, ani nevkroutil. Netopil v něm a zavřel ho, aby ušetřil tepla. Černý svůj paec stál s mřížkou přitáhl ke kamnům; tu sedal, četl, psal, t. j. opisoval vialiké památnosti historické.

Nejdřív procházku konával do vřelknu okna, aby na něm trochu pocouchal spleť ledových, fantastických květů a listů, často jiskřivých, aby vydýchánými prsty vytřeným v nich kolečkem jako o klenkem mohl se divati na Dobytěl trh, pozorovatí sané, jež přivázely dřív, i ohně mezi nimi planoucí. Viděl řady saní plné bukového

TRPÍTE?

Kde nepomáhá příroda, je lék zbytečný!

Mám důležitou zprávu pro o každého z Vás, který svoje zdraví zanedbáváte.

Napřirozeným léčením mnoho lidí si jen podkopává zdraví a přivozují si předčasná stárnutí, ba i brzkou smrt.

A přece jest možno každému udržeti si zdraví a tudíž i Vám. Moby Vám ukázati cestu, která směřuje k tomu, že se budete co nejlépe radovati ze svého života. Zdravý člověk tisketráte závidělnější než bohatý — peníze jsou smenná hodnota za to, co lze za ně koupiti. Ale ztracené již zdraví se za peníze nekoupí! Dneš se koupí za tisíce léků, které jsou umělé a nikoliv přírodní, a často i — bezcenné.

Příroda všemohoucí stává nám před oči léživé byliny, ale lidé jich nevidí, jsou k té krásné přírodě slepi a neteční a po případě ani jeden ze sta je nezná.

Pročž Vám mohu směle odporučit mé přírodní léčení pro různé nemoce a také různé léky — ne jednu věc pro všechny nemoce, jak se řám mnohými takovými nerozumy svažuje. Na každou nemoc je jiný lék — žádný lékař nedá jeden lék pro každou nemoc.

Mám různá thé a různé masti, za které mám mnoho poděkování, z nichž některé uvádím.

Z Fairfield, Nebraska.

Ctělá paní Otoupalíková!

Přijměte od nás srdečný pozdrav. Objednané thé proti kašli a kataru pro našeho syna jsem v pořádku obdržela a poněvadž dochází, chei si zase zajistiti jiné jakož i thé pro čistění krve. Lidé se mu diví, jak teď vypadá dobře. Co užívá Vaše thé, tak se hezky cítí. — Přejeme Vám paní zdraví a štěstí, aby ste byla dlouho živa a mohla ještě dlouho trpělivě pomáhat John M. Sláma.

VYRÁBÍ POUZE:
FRANTIŠKA OTOUPALÍK,
 DAVID CITY - NEBRASKA.

Cesta k Ceypkovi se uvolnila koncem února, když uhadila náblá obleva. Začalo tát, silně tát, den, dva. V noci pak, bylo z 22. na 23. den února, se P. Vrba vyztrhl prudce ze spaní a jako zmáteně naslouchal. Tamný rachot bubnu zalehl v jeho tichý byt. Bubnovali, rychle, děsivě, na poplach, vše a vše, hřmotněji, blíž a blíž; a v tom dělová rána houkla, za ní druhá — Led! Velká voda!

Vstal rychle, na kvap se přistojil, a k oknu. Čirou tmou mňhalo se několik rudých světél v lucernách, v oknech kol šířého prostranství, černou tmou zalitého, proskakovala v oknech světla — Lidský křik tu tam pronikl, a zase bubnování a dunivé výstřely — Světla luceren se nesla jako v kvapném letu, a všecka vzhůru ke Slovanům, k Podskalí nebo dolů k Myslíkově ulici, všecko k vodě, i několik zažehnutých pochodní, jež vysvítily intenzivně do černé tmy, a v jejichž pronikavé, rudé záři pod chuchvaly černého čoudu bylo vidět vojáky kvapící k vodě. P. Vrba vřítiv se do postele, začal se modlit, a modlil se, až usnul.

Ráno přinesla Hanělka, když přišla zatopit, děsivou novinu, že je zle — Podskalí pod vodou,

Poštovská, Platněřská, Kaprova ulice také, a František, Poříč také, do Jezuitků ulice že se také voda rozlila, až skoro na malý ryk, kobylu v mostu že voda vzala, Kampa že je zatopena i kus Malé Strany a ostrovy všechny, všecko až po Libeň — (Pokračování.)

Nejdrahoccenější pokladem
 lidské bytosti je zajisté **DOBŘÍ ZRAK**
 Pozorujete-li, že vaše oči se kalí a váš zrak se slabne, neodkládejte a nechte svůj zrak prozkoumati u zkušeného optika. Nejlepší zárukou o úplném napokojení při přispůsobení brýlí jest vyjádření se sta a sta krajanů, kteří v oboru tom pomoci hledali. Graduoval jsem jednu z nejlepších škol a mimo to mám státní povolení.

A. CECHA, český optik a zlatník
 1248 jižní 13. ul., Omaha, Neb.

AKRY NA PRODEJ.

1, 2, 3 a 5-akrové dílce jižně od Center ul., mezi 54. a 60. ul. Cena \$275 až \$400 za akr. Rovněž akrové dílce 1 míli jižně od Cudahy v South Omaha. Cena \$250 až \$350 za akr. Zavolejte telefonem: Douglas 829. 46-tř

N. P. DODGE & CO,
 15. a Harney St., Omaha, Neb.

Metz Bros. Brewing Co.

Telefon Douglas 119

Vaří a lahvuji výborné jen pivo.

Můžete se na tento starý a osvědčený závod spolehnouti.

KRAJANÉ, POZOR!

Oznamuji všem mým krajanům, že zakládám novou česko-slovanckou osadu, asi od tří do sedmi mil od města a dráky u Phillips. — Vlastníme a máme na prodej mnoho tisíc akrů bohaté a dobré země. Toto jest příležitost pro krajan, pomoci sobě k vlastním domovům. Prvým dvacetí osadníkům dme zvláštní výhody. Pamatuje, že jen farmář nebují se ustávajícími slych časů, které máme k očekávání!

Spláceli pozemek neb farm možno 10 let! Tento rok jsem uas dil 50 rodin. Pište hned na **JOHN SCHAUER, zástupce** Boh. A. Land & Loan Co., incorp. cap. stock \$35,000. Phillips, Wisconsin.

Nepotřebují býti Vaše pokoj nové vypapřované anože dím Váš nový obarven? Jestliže ano, pak odložte ihned práci tu

FRANK LANGPAULOVÍ,

majitelé plátně zářezného obchodu náctovým papírem, barvami, sklem a stájem v CÍRLE 1261 No. 13. ST. OMAMA, NEBB.

Jeho v oboru tomto dlouholetá zkušenost a pečlivá pověst úplnou Vaši spokojenost zaručují. Na skladě máte velký výběr nejnovějších evropských krásného náctového papíru, různých barev, vlnitých, obojů, štětů a skla všech velikostí. — V každém případě sepočetně jai navštíviti.

35 tr